

Пролог

Важке гупання висмикує Лів зі сну.

Вона кидає каламутний погляд на цифровий годинник біля приліжкової тумбочки — 00:14. Слухає, затамувавши подих. Чує лише дихання молодшого брата, який спить на нижньому ярусі ліжка.

— Оллі? — шепоче Лів у задушливу темряву. Більшість сімнадцятирічних дівчаток драгувало б ділити кімнату з братом. Навіть було б соромно. Але Лів затишно. Вона не любить бути сама в темряві, навіть тут, у тихому районі її бабусі.

Жодної відповіді з нижнього ярусу. Її брат завжди міцно спав, і Лів пишалася цим. Він може розслабитися вночі, бо знає, що вона тут.

У вхідні двері стукають знову, і Лів здригається.

— Відчиняйте. Агов, ану! — голос чоловічий, гострий, як розбита пляшка. На стареньких сходах кроки. Бабуся прокинулася і йде донизу.

Лів чує клацання засува і скрегіт завіс, коли вхідні двері відчиняються.

— Що ти тут робиш? — бабуся не налякана, і Лів розслабляється. Її діловита бабуся дасть цьому раду.

— Мені потрібна нова адреса Крістіни, — каже чоловік. Його голос — занадто гучний, наче він його не контролює — запалює іскру в грудях Лів. Вона знає, що коли чоловік звучить так, з ним треба бути обережною.

Вислизнувши з ліжка, вона підходить до відчиненого вікна і, примружившись, дивиться на ганок. Чоловік високий, зі світлим волоссям, його обличчя осяює ганковий ліхтар. Це Сем, колишній хлопець її сестри Крістіни. Лів тільки раз бачилася з Семом, і він здався їй приємним. Але не тепер. Він такий напружений, що Лів застигає від хвилювання.

Вони з Крістіною зустрічалися кілька місяців, коли та жила в Огайо, але розійшлися ще до того, як вона дізналася про вагітність. Від Крістіни Лів знає, що вони із Семом сварилися. Переважно через їхню доньку Габрієлу — Сем вимагав більше часу з нею, але Крістіна не погоджувалася. Тому минулого місяця він накликав на Крістіну соціальну службу і вигadaв якусь сміховинну історію про те, що вона вживає наркотики. Лів не може повірити, що її сестра робила б таке — не після того, що їм довелося пережити, зростаючи з наркозалежною матір'ю, у якої троє дітей від трьох чоловіків і яка постійно потрапляла у в'язницю. Виклик Сема спровокував ціле розслідування, і Крістіна лютувала. Після того вона переїхала в нову квартиру і заблокувала Сема в телефоні.

— Скажи мені, де вона, — вимагає Сем, тиснучи рукою на сітчасті двері, які відділяють його від бабусі.

— Зараз глупа ніч, — каже бабуся. Твердо й по суті, наче обслуговує клієнта на касі ВаВа*, де вона працює.

* Мережа мінімаркетів. — Тут і далі прим. пер.

— Заради бога, вона моя донька. Ви не можете заховати її від мене.

Лів намагається дихати рівно. Думає про Габріелу. Їй майже рік, і в неї такі пухкенькі рученята, що бабуся кличе її Бібендум*. Одна з найбільших переваг життя з бабусяю в тому, що вони наглядають за Габріелою, коли Крістіна працює, а Лів любить будити малу з дрімоти. Її племінниця підтягнеться, тримаючись за бік манежу, і всміхнеться, відкривши ротик, наче пташеня з чорним скуйовдженим волоссям.

— Семе, — каже бабуся, — послухай мене. Тобі не треба просто зараз іти до Крістіни. Іди додому, заспокойся. Повертайся вранці, і я допоможу тобі сконтактувати з нею.

— Я не чекатиму до ранку, — каже він голосніше. — Мені треба побачитися з нею сьогодні.

Лів притуляє чоло до сітки, її дихання стає уривчастим.

Але здається, що бабуся спокійна. Її коротке сиве волосся відблискує, коли вона хитає головою.

— Вже пізно, — каже вона. — Приходь завтра.

— Ти будеш винна, якщо сьогодні з нею щось станеться.

Від Семового голосу, схожого на застережливе гарчання, руками Лів розсипаються дрижаки. Це була погроза, але кого він мав на увазі? Крістіну? Чи Габріелу?

Вона чекає, що бабуся його спекається, але натомість та зітхає і каже:

* Бібендум (Bibendum), або Мішлен Мен (Michelin Man) — гумовий чоловічок, символ французької компанії «Мішлен», що виготовляє шини.

— Гаразд, — і дає Семові адресу. — Тільки не роби дурниць.

Лів хитає головою — Крістіна розсердиться. Але останнім часом і бабуся сердиться на Крістіну. Лів підслухала їхню сварку на кухні, яка урвалася, щойно Лів зайшла. Але вона встигла почути, як бабуся сказала: *«Хочеш закінчити, як твоя мати?»*.

Унизу, на ганку, Сем розвертається і біжить газоном до білого фургончика, припаркованого на вулиці. Він віддаляється так швидко, що скрегочуть шини.

Позаду Лів Оллі крутиться на нижньому ліжку:

— Ліві?

— Усе гаразд, — шепоче вона, — спи.

— Окей, д'раніч, — бурмоче він, перевертаючись.

Вона лізе на своє ліжко і лягає на спину, витріщившись на стелю. Семові слова відлунюють у її голові: *«Ти будеш винна, якщо сьогодні з нею щось станеться»*.

Лів хотіла б подзвонити сестрі й попередити, що Сем іде до неї, але не має мобільного телефона, а стаціонарний — на кухні. Бабуся може досі бути там.

Якщо чесно, Лів має визнати, що останнім часом хвилювалася за сестру. Тій було непросто, відколи рік тому помер її батько. На відміну від батьків Лів та Оллі, тато Крістіни був люблячий, залучений у її життя, і ця втрата її спустошила. Колись у ній був якийсь блиск, наче вона сяяла зсередини, але тепер здається, що все світло з неї височилося.

Лів перевертається у ліжку на бік, переносячи вагу свого тіла. Бабусині слова до Крістіни відлунюють у її голові: *«Хочеш закінчити, як твоя мати?»*. Але Лів відмітає їх геть. Крістіна зовсім не схожа на їхню матір. Їй просто велося складно, ось і все. Вона оплакувала батька. Сама ростила дитину. Сварилася з колишнім

хлопцем. «Їй просто треба відпочити», — каже собі Лів, заплющуючи очі.

Завтра вона зателефонує сестрі й запропонує забрати на день Габріелу. Може, бабуся дозволить Габріелі залишитися на ніч, щоб Крістіна змогла спокійно відпочити.

Завтра, обіцяє собі Лів, перш ніж заснути, вона зателефонує сестрі.

Але наступного ранку, коли Лів та Оллі сидітимуть за кухонним столом і їстимуть скрембл із яєць, у їхні двері постукають. Коли бабуся їх відчинить, Лів мигцем побачить поліціанта в уніформі й детектива в темному костюмі. Вона відкладе виделку і підійде до дверей, де детектив повідомить їм із бабусею новини:

Крістіна мертва. А Габріела зникла.